

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

4. dubna 2019*

„Veřejná služba – Úředníci – Příklad ‚Eurostat‘ – Vnitrostátní trestní řízení – Zastavení trestního stíhání – Žádost o pomoc – Oznamovatel – Presumpce neviny – Žaloba na náhradu škody a na neplatnost“

Ve věci T-61/18,

Amador Rodriguez Prieto, bývalý úředník Evropské komise, s bydlištěm ve Steinselu (Lucembursko), zastoupený S. Orlandim, T. Martinem a R. García-Valdecasas y Fernándezem, advokáty,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Monginem a R. Striani, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba na základě článku 270 SFEU znějící na náhradu majetkových a nemajetkových újem, které žalobci údajně vznikly, a podpůrně na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 28. března 2017, kterým se zamítá žalobcova žádost o pomoc,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, R. Barents a J. Passer (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: R. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. ledna 2019,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový základ sporu

- 1 Žalobce, Amador Rodriguez Prieto, byl úředníkem v Evropské komisi v letech 1987 až 2003.

* Jednací jazyk: francouzština.

- 2 Dne 1. března 1998 byl žalobce jmenován vedoucím oddělení C1 v rámci ředitelství C Eurostatu (Statistický úřad Evropské unie) „Informace a zveřejňování; doprava; technická spolupráce se třetími zeměmi; statistiky o zahraničním obchodu a obchodu uvnitř Společenství“.
- 3 Od roku 1996 zajišťoval Eurostat zveřejňování shromážděných statistických údajů za podpory Úřadu pro úřední tisky Evropských společenství (OPOCE), který zavedl síť prodejných míst (dále jen „datashops“). Tripartitní smlouvy uzavřené mezi Eurostatem, OPOCE a datashops v roce 1996 stanovily komplexní fakturační systém, který Eurostatu umožňoval obdržet až 55 % účtované ceny zmíněných údajů uvedených na trh.
- 4 Žalobce byl svým ředitelem, panem B., pověřen schvalováním výdajů plynoucích z tripartitních smluv, jež byly uzavřeny zejména se společností Planistat.
- 5 Oznámením ze dne 27. října 1998 požádal žalobce o provedení interního auditu v rámci Eurostatu ohledně správy těchto smluv. Kromě toho požádal, aby mu byla odňata pravomoc podepisovat schválení výdajů, což bylo učiněno přípisem ze dne 27. listopadu 1998.
- 6 V září roku 1999 byl na základě interního auditu vyvozen závěr o existenci nesrovnalostí ve finanční správě tripartitních smluv uzavřených se společnostmi Eurocost, Eurogramme, Datashop, Planistat a CESD Communautaire, jež umožnily finanční krytí nepodléhající rozpočtovým pravidlům Komise.
- 7 Dne 3. ledna 2000 byla zpráva o interním auditu předána generálnímu ředitelství Komise odpovědnému za finanční kontrolu.
- 8 Generální ředitelství Komise odpovědné za finanční kontrolu se dne 17. března 2000 obrátilo na Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF). OLAF zahájil několik vyšetřování zejména ohledně smluv, které uzavřel Eurostat se společnostmi Eurocost, Eurogramme, Datashop, Planistat a CESD Communautaire, dotací udělených těmto společnostem a zavedeného systému fakturace.
- 9 Dne 19. března 2003 předal OLAF spis týkající se smlouvy uzavřené se společností Planistat procureur de la République de Paris (státní zastupitelství v Paříži, Francie), které dne 4. dubna 2003 zahájilo přípravné řízení pro podílnictví a účastenství na trestném činu zpronevěry.
- 10 Dne 11. června 2003 Komise též zmocnila svůj útvar interního auditu, který vypracoval tři zprávy, a sice dvě zprávy ze dnů 7. července a 24. září 2003 a závěrečnou zprávu ze dne 22. října 2003.
- 11 Na základě zprávy OLAF ze dne 22. dubna 2003 zmocnila Komise svoji právní službu k podání trestního oznámení na neznámého pachatele, které tato služba podala dne 10. července 2003 u státního zastupitelství v Paříži pro podílnictví a účastenství na trestném činu zpronevěry. Toto trestní oznámení se týkalo možné zpronevěry spáchané úředníky nebo zaměstnanci Evropské unie, kterou byly poškozeny finanční zájmy Unie. Přípravné řízení zahájené státním zastupitelstvím v Paříži bylo na základě návrhu ze dne 4. srpna 2003 rozšířeno na obvinění ze zpronevěry.
- 12 Dne 11. června 2008 informoval žalobce Komisi, že byl francouzskou policií předvolán k výslechu jako svědek v rámci tohoto trestního řízení. Žalobce tedy požádal orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“), aby jej zbavil povinnosti mlčenlivosti podle článku 19 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) a aby mu byly proplaceny výdaje na cestu z Lucemburku (Lucembursko) do Paříže.
- 13 Dne 30. června 2008 zbavil OOJ žalobce povinnosti mlčenlivosti, avšak jeho žádost o náhradu cestovních výdajů zamítl. Stížnost ze dne 21. července 2008 proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta dne 20. listopadu 2008.
- 14 Dne 7. října 2008 byl žalobce vyslechnut francouzskou policií.

- 15 Dne 22. října 2008 podal žalobce na základě článku 24 služebního řádu první žádost o pomoc (zapsanou do rejstříku pod č. D/505/08). V této žádosti zejména tvrdil, že vyžádáním interního auditu v říjnu 1998 jednal jako oznamovatel a že shodné zájmy existující mezi ním a dotyčným orgánem ukládají tomuto orgánu povinnost poskytnout žalobci pomoc. Komise tedy měla podle něj uhradit náklady na právní zastoupení, které žalobce vynaložil, když byl jako svědek předvolán francouzskou policií k výslechu.
- 16 Tato první žádost o pomoc byla dne 17. prosince 2008 zamítnuta. Komise uvedla, že se dozvěděla, že vůči žalobci bylo během výslechu konaného dne 7. října 2008 vzneseno obvinění. Měla za to, že dvě podmínky pro použití článku 24 služebního řádu, a sice vyhrožování, urážky apod. vůči osobě nebo majetku úředníka a existence příčinné souvislosti mezi těmito činy a postavením úředníka nebo plněními úkoly, nebyly splněny. Rozhodnutí Komise nebylo napadeno.
- 17 Dne 9. září 2013 vydal vyšetřující soudce u tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži, Francie) usnesení o zastavení trestního stíhání vůči všem obviněným v trestním řízení, včetně žalobce (dále jen „usnesení o zastavení trestního stíhání“).
- 18 Dne 17. září 2013 podala Komise proti tomuto usnesení odvolání.
- 19 Rozsudkem ze dne 23. června 2014 cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) usnesení o zastavení trestního stíhání potvrdil.
- 20 Dne 27. června 2014 podala Komise kasační opravný prostředek proti rozsudku cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) ze dne 23. června 2014, kterým bylo potvrzeno usnesení o zastavení trestního stíhání.
- 21 Rozsudkem ze dne 15. června 2016 Cour de cassation (kasační soud, Francie) zamítl kasační opravný prostředek Komise proti rozsudku cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) ze dne 23. června 2014, kterým bylo potvrzeno usnesení o zastavení trestního stíhání, čímž trestní řízení ukončil.
- 22 Dne 28. listopadu 2016 žalobce s odvoláním se zejména na rozsudek ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise (T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 59), a rozsudek Cour de cassation (kasační soud) ze dne 15. června 2016 podal druhou žádost o pomoc na základě článku 24 služebního řádu, v níž se domáhal, aby Komise uhradila náklady a odměny na právní zastoupení, které vynaložil pro potřeby své obhajoby před francouzskými soudy. Rovněž požadoval, aby mu bylo přiznáno postavení oznamovatele vložím poznámky do jeho osobního spisu s cílem obnovení jeho profesní bezúhonnosti. Podpůrně se domáhal přiznání náhrady škody vzniklé v důsledku nesprávného úředního postupu dotyčného orgánu, který nezohlednil jeho postavení oznamovatele a odmítl mu poskytnout ochranu.
- 23 Rozhodnutím ze dne 28. března 2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) prohlásil OOJ druhou žádost o pomoc za nepřipustnou především z důvodu, že žalobce nedoložil žádnou novou skutečnost od vydání rozhodnutí ze dne 17. prosince 2008, kterým byla zamítnuta první žádost o pomoc. OOJ ostatně shledal, že druhá žádost o pomoc byla stejně jako žádost o náhradu škody nepodložená.
- 24 Dopisem Komise ze dne 10. dubna 2017, č. j. CMS 16/056, byl žalobce informován o existenci a uzavření disciplinárního „spisu“, který byl podle slov Komise ve vztahu k němu vytvořen v rámci případu Eurostat.
- 25 Dne 28. června 2017 podal žalobce proti napadenému rozhodnutí předcházející administrativní stížnost.
- 26 Dne 30. října 2017 byla tato stížnost zamítnuta.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 27 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 5. února 2018 podal žalobce projednávanou žalobu.
- 28 Dopisem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 4. června 2018 žalobce uvedl, že se vzdává práva předložit repliku.
- 29 Žalobce v podstatě navrhuje, aby Tribunál:
- uložil Komisi povinnost zaplatit mu částku 68 831 euro z důvodu majetkové újmy a částku 100 000 eur z důvodu morální újmy;
 - podpůrně zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 30 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako nepřipustnou a každopádně ji zamítl jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 31 Žalobce na podporu žaloby předně tvrdí, že jeho žádost o pomoc podle článku 24 služebního řádu byla přípustná, a je tedy přípustná i jeho žaloba na neplatnost proti rozhodnutí o zamítnutí této žádosti. Dále uplatňuje mimosmluvní odpovědnost Unie za údajné nezohlednění jeho postavení oznamovatele ze strany Komise a podpůrně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

K přípustnosti žádosti o pomoc a žaloby na neplatnost napadeného rozhodnutí

- 32 V žalobě zpochybňuje žalobce stanovisko Komise vyjádřené v napadeném rozhodnutí, podle kterého byla druhá žádost o pomoc nepřipustná.
- 33 Žalobce má za to, že je sice pravda, že OOI není povinen pomáhat úředníkovi, jenž je podezřelý z nesplnění svých služebních povinností, avšak uplatnění občanskoprávního nároku v rámci trestního řízení ze strany Komise definitivně nebránilo tomu, aby mu následně poskytla pomoc. V projednávané věci měl OOI podle žalobce k dispozici poznatky, jež dokládaly, že žalobce jednal jako oznamovatel.
- 34 Žalobce tvrdí, že skutečnost, že škoda mu vzniklá je důsledkem jednání francouzských orgánů, nebrání použití článku 24 služebního řádu. Uvádí, že se dovolával svého postavení oznamovatele za účelem zdůraznění protiprávnosti svého obvinění a pokračování proti němu vedeného trestního řízení.
- 35 Žalobce konečně tvrdí, že vždy popíral, že se vědomě podílel na systému správy porušujícím rozpočtová pravidla, o čemž svědčí jeho žádost o zbavení pravomoci podepisovat schválení výdajů. Tyto okolnosti měly podle něj vést OOI k učinění závěru, že nesledoval zájem, jenž by byl protikladný k zájmu žalobce, a že jeho případ bylo třeba odlišovat od případu ostatních zapojených úředníků, zejména při úhradě nákladů na jeho obhajobu před francouzskými soudy.

- 36 Komise v podstatě tvrdí, že návrh na zrušení napadeného rozhodnutí je nepřipustný z důvodu, že sama druhá žádost o pomoc byla též nepřipustná, neboť žalobce pouze zopakoval dříve podanou žádost o pomoc, aniž uvedl nové skutečnosti, a dále že podal tuto novou žádost o pomoc, aniž vyčerpal vnitrostátní procesní prostředky.
- 37 Pokud jde o argumentaci Komise vycházející z nepřipustnosti druhé žádosti o pomoc z důvodu, že žalobce neuvedl nové skutečnosti, je třeba konstatovat, že uvedená žádost o pomoc (viz bod 22 výše) obsahuje novou skutečnost oproti první žádosti o pomoc (viz bod 15 výše), podané krátce poté, co byl žalobce obviněn vyšetřujícím soudcem u tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži).
- 38 Tato nová skutečnost se týká usnesení o zastavení trestního stíhání, které vyšetřující soudce vydal dne 9. prosince 2013, a výsledku žalob Komise, jenž byl dvakrát potvrzen, naposledy s konečnou platností Cour de cassation (kasační soud) dne 15. června 2016.
- 39 Usnesení o zastavení trestního stíhání a následně jeho potvrzení v odvolacím řízení a zamítnutí kasačního opravného prostředku, které odporovaly přesvědčení Komise vyjádřenému v jejích spisech předložených v rámci řízení o odvolání a o kasačním opravném prostředku, že žalobce spáchal trestný čin, představují společně novou skutečnost.
- 40 Je sice pravda, že v usnesení o zastavení trestního stíhání francouzský vyšetřující soudce uvedl, že „mechanismus vyplývající z provádění tripartitních [smluv] uzavřených pod záštitou Eurostatu byl v rozporu s článkem 4.1 finančního nařízení“ ze dne 21. prosince 1977 o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 1977, L 356, s. 1, dále jen „finanční nařízení“), a ve svém rozsudku ze dne 23. června 2014 cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) rozhodl, „že pravidla v oblasti opětovného použití, jak je stanoví finanční nařízení, byla porušena“.
- 41 Tato zjištění však byla učiněna neosobně bez jakéhokoli označení žalobce.
- 42 Kromě toho francouzský trestní soud zároveň shledal neexistenci podvodného úmyslu a zpronevěry finančních prostředků a učinil několik prohlášení, podle kterých, zaprvé, systém datashops sice nebyl v souladu s finančním nařízením, byl však podle Účetního dvora Evropské unie „nutností z důvodu neuzpůsobenosti uvedeného nařízení“ a „pouhým převzetím systému již užívaného zcela legálně OPOCE“, zadruhé, „stávající postupy v rámci Společenství neumožňovaly zajistit flexibilním a funkčním způsobem obchodování s údaji vypracovanými Eurostatem a vzhledem k neexistenci vhodného postupu bylo nutné nalézt řešení, jež by Eurostatu umožnila plnit jeho poslání“, a zatřetí „finanční kontrola, která byla původně spojena s vytvořením sítě datashops a nezasazovala se o vytvoření této sítě se systémem tripartitních dohod, se ve skutečnosti úplně přestala zajímat o podmínky jeho fungování, což odpovědné pracovníky Eurostatu dostalo do situace, kdy museli a mohli jednat „co nejlépe“ [a] kdy strategií Komise bylo zvýšit nabídku statistik z důvodu velmi vysoké poptávky v tomto směru“ [usnesení o zastavení trestního stíhání; rozsudek cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) ze dne 23. června 2014].
- 43 Z výše uvedených úvah vyplývá, že se žalobce prostřednictvím odkazu na francouzská rozhodnutí v trestním řízení správně dovolával nové skutečnosti.
- 44 Pokud jde dále o nepřipustnost druhé žádosti o pomoc z důvodu, že žalobce nevyčerpal vnitrostátní procesní prostředky, je třeba podotknout, že tento argument spočívá na předpokladu, že se článek 24 služebního řádu týkající se pomoci uplatní v projednávané věci, a že objektivní odpovědnost daného orgánu podle tohoto ustanovení služebního řádu je tedy podmíněna vyčerpáním vnitrostátních procesních prostředků proti třetí osobě, která je původcem škody.
- 45 Jak bude přitom vylíčeno v bodech 46 až 59 níže, tento předpoklad je chybný.

46 Článek 24 služebního řádu stanoví:

„Unie pomáhá všem úředníkům zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností.

Společně a nerozdílně nahradí úředníkovi škody utrpěné v takových případech, pokud úředník nezpůsobil škodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí a nemůže-li získat náhradu způsobené škody od jejího původce.“

47 Podle ustálené judikatury je účelem článku 24 služebního řádu zajistit v současnosti i v budoucnosti úředníkům a zaměstnancům bezpečnost proto, aby mohli v obecném služebním zájmu lépe vykonávat své služební povinnosti (rozsudky ze dne 12. června 1986, Sommerlatte v. Komise, 229/84, EU:C:1986:241, bod 19; ze dne 27. června 2000, K v. Komise, T-67/99, EU:T:2000:169, bod 35, a ze dne 20. července 2011, Gozi v. Komise, F-116/10, EU:F:2011:124, bod 12). Povinnost orgánu poskytnout pomoc tak má chránit jeho personál i jeho vlastní zájmy, a spočívá tedy na předpokladu existence shodných zájmů. V tomto ohledu bylo judikováno, že administrativa není povinna pomoci úředníkovi, u kterého existuje podezření, že závažným způsobem porušil své služební povinnosti, a který může být z tohoto důvodu disciplinárně stíhán (rozsudek ze dne 23. listopadu 2010, Wenig v. Komise, F-75/09, EU:F:2010:150, bod 49).

48 Z ustálené judikatury konkrétně vyplývá, že účelem povinnosti poskytnout pomoc zakotvené v článku 24 služebního řádu je poskytnout úředníkům prostřednictvím jejich orgánu ochranu před jednáním třetích osob, a nikoli před akty vydanými samotným orgánem, jejichž přezkum je upraven v jiných ustanoveních služebního řádu (rozsudky ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise, T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 45, a ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 111; v tomto smyslu viz též rozsudek ze dne 12. července 2011, Komise v. Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, bod 66 a citovaná judikatura).

49 V projednávané věci vznesly francouzské justiční orgány dne 7. října 2008 obvinění vůči žalobci. Toto obvinění navazovalo na zahájení přípravného řízení těmito justičními orgány dne 4. dubna 2003 na základě informací, které jim předal OLAF dne 19. března 2003, a na trestní oznámení na neznámého pachatele podané dne 10. července 2003 Komisí.

50 V návaznosti na vydání usnesení o zastavení trestního stíhání ve prospěch všech obviněných, včetně žalobce, pokračovalo francouzské trestní řízení z důvodu odvolání podaného Komisí proti tomuto usnesení, které bylo zamítnuto rozsudkem cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) ze dne 23. června 2014, kterým bylo uvedené usnesení potvrzeno, a kasačního opravného prostředku podaného Komisí proti tomuto rozsudku, který byl zamítnut rozsudkem Cour de cassation (kasační soud) ze dne 15. června 2016.

51 Je třeba podotknout, že jak již konstatoval Tribunál ve vztahu k F. De Esteban Alonsovi v kontextu věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise (T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 49), úkony francouzských justičních orgánů, zejména obvinění žalobce, nepředstavují jednání ve smyslu článku 24 služebního řádu. Nejen že jsou tyto úkony součástí běžného průběhu předmětného trestního řízení, ale žalobce ani nikdy se vši vážností netvrdil, že by představovaly protiprávní útoky vůči jeho osobě ze strany uvedených francouzských justičních orgánů, a proto by mohly odůvodňovat poskytnutí pomoci Komisí podle článku 24 služebního řádu.

52 Z judikatury přitom v podstatě vyplývá, že představuje-li povinnost pomoci uvedená v čl. 24 prvním pododstavci služebního řádu pro úředníka hlavní zárukou plynoucí ze služebního řádu a nepodléhá-li podmínce, aby protiprávnost jednání, na základě kterých úředník požádal o pomoc, byla nejprve konstatována, je rovněž potřeba, aby daný úředník předložil důkazy, které by *prima facie* naznačovaly,

že je těmto jednáním vystaven z důvodu svého postavení nebo služebních povinností a že tato jednání jsou protiprávní z hlediska použitelného vnitrostátního zákona (rozsudek ze dne 23. listopadu 2010, Wenig v. Komise, F-75/09, EU:F:2010:150, bod 48).

- 53 Tak tomu v projednávané věci není, neboť žalobce se vši vážností netvrdí, že francouzské justiční orgány jednaly vůči němu protiprávně, a v tomto směru nepředkládá žádný důkaz.
- 54 Kromě toho je třeba konstatovat, že se žalobce ve skutečnosti domáhá pomoci Komise nikoli ve vztahu k jednání třetí osoby, ale proti samotným aktům tohoto orgánu, které vedly k trestnímu řízení zahájenému vůči žalobci, zejména aktům, na jejichž základě bylo trestní řízení prodlouženo až do vydání rozsudku Cour de cassation (kasační soud) ze dne 15. června 2016.
- 55 Je sice pravda, že obvinění vůči žalobci vznesly francouzské justiční orgány, nic to však nemění na tom, že trestní řízení bylo prostřednictvím předání informací a podání trestního oznámení zahájeno z podnětu Komise. Kromě toho je především třeba podotknout, že právě Komise zapříčinila pokračování tohoto trestního řízení po vydání usnesení o zastavení trestního stíhání.
- 56 V žalobě má tak žalobce za to, že „jakkoli se mohlo jevit nezbytným, aby Komise uplatnila občanskoprávní nárok v rámci trestního řízení k zajištění ochrany finančních zájmů Unie, nebyl dán žádný důvod k tomu, aby trestní řízení vůči němu pokračovalo [...], neboť Komise věděla, že mu nemohlo být vytýkáno, že se vědomě podílel na protiprávním systému správy datashops zavedeném jeho nadřízenými.“
- 57 Z výše uvedených zjištění vyplývá, že jelikož jednáním, ve vztahu k němuž se žalobce domáhá pomoci podle článku 24 služebního řádu, nejsou jednání francouzských justičních orgánů (úkony, jejichž legalita není ostatně vážně zpochybňována, viz body 51 až 53 výše), ale jednání samotné Komise, toto ustanovení se podle judikatury připomenuté v bodě 48 výše v projednávané věci neuplatní.
- 58 Argument Komise vycházející z nepřípustnosti druhé žádosti o pomoc z důvodu nevyčerpání vnitrostátních procesních prostředků žalobcem nemůže být tudíž přijat.
- 59 Z výše uvedených úvah vyplývá, že argumenty předložené Komisí na podporu nepřípustnosti žaloby na neplatnost vycházející z neexistence nových skutečností a nesplnění jedné z podmínek pro použití článku 24 služebního řádu musí být odmítnuty.

K věci samé

- 60 Podpůrně k žádosti žalobce o pomoc a pro případ, že by tato žádost byla zamítnuta, žalobce ve své žádosti a v předcházející administrativní stížnosti tvrdil, že Komise pochybila tím, že nezohlednila skutečnost, že jednal jako oznamovatel. V tomto ohledu zmiňuje žalobce článek 22a služebního řádu. Komise se podle něj nejpozději v okamžiku vypracování závěrečné zprávy jejího útvaru interního auditu z roku 2003 dozvěděla o roli žalobce při odhalování předmětných činů. Žalobce poukázal na to, že kdyby bylo vůči němu vedeno disciplinární řízení, mohl by se dovolávat článku 21 přílohy IX služebního řádu, který se týká úhrady daným orgánem v případě nákladů na obhajobu úředníka, kterému nebyla v disciplinárním řízení uložena sankce.
- 61 Žalobce popíral, že by se vědomě podílel na problematickém systému správy. Neprodleně informoval o svých pochybnostech ohledně tohoto systému. Nevěděl, že finanční kontrola nebyla zapojena do zavedení sítě datashops. Vyžadoval provedení interního auditu a požádal o zbavení podpisového práva. V daném případě byl zaskočen existujícími okolnostmi. Kromě toho se o disciplinárním řízení, které bylo vůči němu zahájeno, dozvěděl až dne 10. dubna 2017.

- 62 Žalobce tedy dovodil, že Komise porušila povinnost chránit oznamovatele, a toto pochybení bylo ještě zhoršeno uplatněním občanskoprávního nároku v rámci trestního řízení, odvoláním podaným proti usnesení o zastavení trestního stíhání a poté kasačním opravným prostředkem proti rozsudku cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) ze dne 23. června 2014, kterým bylo toto usnesení potvrzeno, jež všechny představují nespravedlivá obvinění, že se žalobce vědomě podílel na systému porušujícím finanční nařízení.
- 63 Žalobce měl tedy za to, že jemu vzniklá škoda spočívala jednak v majetkové újmě tvořené náklady na obhajobu vynaloženými v rámci francouzského trestního řízení, ve výši 68 331 euro, a jednak v morální újmě tvořené pocitem nespravedlnosti vyplývajícím ze skutečnosti, že byl vystaven trestnímu stíhání pro činy, k jejichž odhalení přispěl, ve výši 90 000 eur. Kromě toho požádal Komisi, aby do jeho osobního spisu vložila poznámku uznávající jeho postavení oznamovatele v případě Eurostat, s cílem obnovit jeho profesní bezúhonnost.
- 64 V žalobě žalobce v zásadě trvá na svém postoji. Nezohlednění jeho postavení oznamovatele podle něj představuje porušení článku 22a služebního řádu a povinnosti jednat s náležitou péčí. Skutečnost, že toto ustanovení bylo do služebního řádu vloženo teprve v roce 2004, nebránila podle žalobce tomu, aby Komise uznala v roce 2016 roli oznamovatele, kterou v tehdejší době hrál v souladu s povinnostmi uvedenými v člancích 11 a 12 služebního řádu. Povinnost jednat s náležitou péčí a zásada rovného zacházení od Komise vyžadovaly, aby případ žalobce odlišila od případu ostatních obviněných v případě Eurostat.
- 65 Žalobce podotýká, že Komise, která byla nejpozději dne 22. října 2003 informována o roli, kterou žalobce sehrál, přesto tuto roli neoznámila francouzským justičním orgánům a bezdůvodně prodloužila trestní řízení zahájené vůči dotyčnému, přestože nemohla nevědět, že se vědomě nepodílel na systému datashops. Žalobce je názoru, že skutečnost, že Komise jej neuchránila před veškerou újmou vzniklou jen proto, že v době odhalení případu Eurostat byl žalobce vedoucím oddělení, představuje nesprávný úřední postup. Pokud jde konečně o disciplinární řízení zahájené proti němu Komisí, žalobce podotýká, že důvody uvedené Komisí k jeho ukončení neobnovují jeho profesní bezúhonnost, ale nadále ponechávají prostor pochybnostem ohledně způsobu, jímž žalobce plnil své služební povinnosti.
- 66 Pokud jde o článek 24 služebního řádu, žalobce tvrdí, že pokud Komise i po vydání rozsudku Cour de cassation (kasační soud) ze dne 15. června 2016 tvrdí, že sleduje protikladný zájem k zájmu žalobce, který brání jakékoli možnosti pomoci, je toto tvrzení nesprávné.
- 67 Komise se stanoviskem žalobce nesouhlasí. Článek 22a služebního řádu byl do něj vložen teprve dne 1. května 2004. Žalobce nemůže Komisi vytýkat, že mu nepřiznala postavení, jež v době předložení oznámení požadujícího interní audit neexistovalo. K údajnému porušení povinnosti jednat s náležitou péčí je třeba uvést, že z ustálené judikatury vyplývá, že tato povinnost neumožňuje přiznat zvýhodnění, která služební řád neposkytuje. K údajnému zvětšení újmy v důsledku využití opravných prostředků je třeba uvést, že Komise pouze využila svého práva. K údajnému pochybení, jež spočívalo v zahájení disciplinárního řízení, je dáno, že disciplinární řízení nevedlo k žádnému úkonu týkajícímu se žalobce, což vysvětluje, že o něm dotyčný nebyl informován. Zahájení čistě formálního disciplinárního řízení, které nikdy nebylo zveřejněno a nevedlo k žádnému vyšetřovacímu úkonu, nemohlo způsobit žalobci újmu.
- 68 Pokud jde o tvrzené porušení článku 24 služebního řádu, Komise připomíná své stanovisko ohledně nepřipustnosti druhé žádosti o pomoc podle tohoto ustanovení a tvrdí, že uvedená žádost je každopádně nepodložená, neboť se týká náhrady nákladů, které byl žalobce nucen vynaložit k obhajobě své neviny v takové situaci, kdy zájmy Komise a zájmy dotyčného nikdy nepřestaly být protikladné, a netýká se náhrady nákladů vynaložených žalobcem na obranu proti útokům třetí osoby nebo protiprávnostem spáchaným třetími osobami.

K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě škody

69 Článek 22a služebního řádu stanoví:

„1. Každý úředník, který se při plnění nebo v souvislosti s plněním služebních povinností setká se skutečnostmi vyvolávajícími domněnku existence případné protiprávní činnosti poškozující zájmy Unie, včetně podvodu nebo korupce, nebo chování souvisejícím [souvisejícího] s plněním služebních povinností, které může představovat závažné porušení služebních povinností úředníků Unie, neprodleně informuje svého přímého nadřízeného nebo generálního ředitele, nebo považuje-li to za důležité, generálního tajemníka nebo osoby v obdobném postavení nebo přímo Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF).

[...]

3. Úředník nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu v důsledku poskytnutí informací uvedených v odstavcích 1 a 2, za předpokladu, že jednal přiměřeně a v dobré víře.“

70 Článek 22a služebního řádu, který zavedl pro všechny úředníky povinnost informovat o skutečnostech vyvolávajících domněnku existence protiprávní činnosti nebo závažného porušení služebních povinností úředníků Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. října 2014, Bermejo Garde v. EHSV, T-530/12 P, EU:T:2014:860, body 103 až 106), vstoupil v platnost dne 1. května 2004.

71 Je ostatně třeba poznamenat, že každý úředník, který se ode dne 1. května 2004 ujal iniciativy a informoval své nadřízené o existenci protiprávnosti nebo neplnění povinností plynoucích ze služebního řádu, o nichž se dozvěděl, jež by mohly poškozovat finanční zájmy Unie, měl již právo požívat ochrany ze strany orgánu, v jehož službě pracoval, před jakýmkoli odvetnými opatřeními z důvodu tohoto zveřejnění a nemohl utrpět újmu způsobenou uvedeným orgánem, pokud jednal v dobré víře.

72 Je však třeba dodat, že tato ochrana přiznaná úředníkovi jej zajisté chrání proti škodám způsobeným dotyčným orgánem, nemá však za cíl jej chránit před vyšetřováními, v nichž má být prokázáno, zda a v jaké míře se sám dotyčný podílel na protiprávnostech, které oznamuje. Iniciativa oznámit takovéto protiprávnosti, již se ujal úředník, může – pokud uvedená vyšetřování potvrdí jeho účast na oznámených činech – být nanejvýš polehčující okolností v rámci případných řízení o uložení sankce zahájených daným orgánem v návaznosti na toto vyšetřování, jak to bylo ostatně uvedeno ve sdělení místopředsedy Šefčoviče Komisi ze dne 6. prosince 2012, SEC(12012) 679 final, o pokynech pro předávání informací v případě závažných nedostatků (whistleblowing) (bod 3, *in fine*).

73 Z výše uvedených úvah vyplývá, že postavení oznamovatele, kterého se dovolává žalobce, nebylo každopádně způsobilé ochránit jej před řízeními, v nichž měla být určena jeho případná účast na oznámených činech.

74 V projednávané věci tedy spíše než otázka, zda mělo být žalobci přiznáno postavení oznamovatele, vyvstává otázka, zda se s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci dopustila Komise protiprávností tím, že z jejího podnětu pokračovalo trestní řízení po vydání usnesení o zastavení trestního stíhání.

75 Pokud jde o pokračování trestního řízení po vydání usnesení o zastavení trestního stíhání na základě odvolání proti uvedenému usnesení a poté kasačního opravného prostředku proti rozsudku cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) ze dne 23. června 2014, kterým bylo toto usnesení potvrzeno, je třeba připomenout, že možnost uplatnit svá práva před soudem a z toho plynoucí soudní přezkum je vyjádřením obecné právní zásady, která je základem ústavních tradic společných členským státům a byla též zakotvena v článcích 6 a 13 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě (rozsudky ze dne 15. května 1986, Johnston,

222/84, EU:C:1986:206, body 17 a 18, a ze dne 17. července 1998, ITT Promedia v. Komise, T-111/96, EU:T:1998:183, bod 60), a v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie. Vzhledem k tomu, že právo na přístup k soudu je základním právem a obecnou zásadou, jež zaručují dodržování práva, může skutečnost, že daný orgán podal žalobu k soudu, představovat nesprávný úřední postup pouze za zcela výjimečných okolností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. září 1999, Frederiksen v. Parlament, T-48/97, EU:T:1999:175, bod 97).

- 76 V projednávané věci je třeba dovodit, že bez ohledu na znění usnesení o zastavení trestního stíhání a rozsudku cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) ze dne 23. června 2014, kterým bylo toto usnesení potvrzeno, v nichž francouzský trestní soud v podstatě shledal, že zjištěné nesrovnalosti jsou přičitatelné spíše neuzpůsobenosti právního rámce zavedeného Uníí než obviněným úředníkům, kteří se v takto nepřizpůsobeném právním rámci pouze snažili nalézt řešení v zájmu Eurostatu, se okolnosti projednávané věci nejeví jako natolik výjimečné, aby vedly k závěru, že odvolání podané proti uvedenému usnesení a kasační opravný prostředek podaný proti tomuto rozsudku představují nesprávný úřední postup Komise. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by se žalobce mohl důvodně domáhat náhrady nemajetkové a majetkové újmy vzniklých v důsledku toho, že byl v letech 2003 až 2016 vystaven trestnímu řízení.

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

- 77 Pokud jde o skutečnost, že Komise odmítla uhradit náklady na obhajobu vynaložené žalobcem v rámci vnitrostátního trestního řízení poté, co byl žalobce zproštěn obvinění v trestním řízení v rozsudku Cour de cassation (kasační soud) ze dne 15. června 2016, je třeba podotknout, že důvody tohoto odmítnutí, jak je vyjádřila Komise v rozhodnutí zamítajícím žalobcovu žádost a předcházející administrativní stížnost, sice neodpovídají jasně na některé obavy vyjádřené žalobcem v administrativním řízení, přesto umožňují zjistit skutečný důvod, proč Komise druhou žádost o pomoc zamítla.
- 78 Pokud jde o žalobcovy obavy, vše nasvědčuje tomu, že prostřednictvím odkazů na články 22a a 24 služebního řádu, o nichž bylo konstatováno, že druhý z nich není v projednávané věci použitelný (viz bod 57 výše) a první z nich není způsobilý ochránit žalobce před případnými trestními nebo disciplinárními řízeními (viz bod 73 výše), žalobce v zásadě vyjádřil svou nevinu v případě Eurostat.
- 79 Žalobce od začátku administrativního řízení v tomto ohledu tvrdil, že mu byl systém datashops přesvědčivě prezentován jako legální a schválený, jednal v dobré víře, nikdy se vědomě na sporném mechanismu nepodílel, neprodleně jej oznámil a v konečném důsledku byl zaskočen existujícími okolnostmi. Právě na základě tohoto přesvědčení, jež bylo podepřeno rozhodnutími vydanými francouzskými trestními soudy v jeho prospěch, požádal Komisi, aby uhradila jeho náklady na obhajobu vynaložené v rámci vnitrostátního trestního řízení, a nahradila mu morální újmu plynoucí z pocitu nespravedlnosti souvisejícího s nedostatečnou ochranou ze strany Komise navzdory tomu, že v případě Eurostat jednal jako oznamovatel. Rovněž z tohoto důvodu požádal o vložení poznámky uznávající jeho roli oznamovatele do spisu, aby tak byla obnovena jeho profesní bezúhonnost.
- 80 Poté, co byl zproštěn obvinění v trestním řízení, žalobce ostatně ve druhé žádosti o pomoc a poté ve své předcházející administrativní stížnosti uvedl, že obdobný výsledek v disciplinárním řízení by pro něj znamenal úhradu jeho nákladů na obhajobu podle článku 21 přílohy IX služebního řádu.
- 81 Komise přitom ve svých rozhodnutích zamítajících předmětnou žádost a poté předcházející administrativní stížnost na tyto žalobcovy obavy jasně neodpověděla. Z technických důvodů odmítla tvrzení žalobce týkající se článků 22a a 24 služebního řádu.

- 82 Komise však uplatnila argumenty, jež vyjadřují, že její odmítnutí v administrativním řízení uhradit náklady žalobce nevyplývají v konečném důsledku ani tak z technické nepoužitelnosti těchto ustanovení služebního řádu, ale mnohem podstatněji vyplývají z domněnky, že se žalobce dopustil porušení svých povinností plynoucích ze služebního řádu.
- 83 Komise tak v rozhodnutích zamítajících předmětnou žádost a poté předcházející administrativní stížnost dvakrát tučným písmem zvýraznila, že v rozsudku Cour de cassation (kasační soud) ze dne 15. června 2016 uvedený soud potvrdil „porušení evropských rozpočtových pravidel“ a uvedl, že nejsou dány „dostatečné“ důkazy k postavení obviněných před soud“.
- 84 Komise mimoto učinila v rozhodnutí zamítajícím předcházející administrativní stížnost posouzení, podle kterých „sledovala během trestního řízení zájem, který byl protikladný k zájmu [žalobce], s tím důsledkem, že článek 24 služebního řádu nemohl, a to ani v případě vydání rozsudku [potvrzujícího usnesení o zastavení trestního stíhání], být základem pro žádost o pomoc za účelem získání náhrady škody vzniklé v důsledku nebo v rámci tohoto řízení.
- 85 Je nutno konstatovat, že je sice pravda a navíc je zjevné, že zájem Komise byl během trestního řízení protikladný k zájmu žalobce, tato protikladnost zájmů však mohla z logického hlediska přetrvávat po vydání rozsudku Cour de cassation (kasační soud), kterým bylo potvrzeno usnesení o zastavení trestního stíhání, pouze pokud Komise trvala na názoru, že žalobce nesplnil své povinnosti plynoucí ze služebního řádu navzdory jeho zproštění obvinění v trestním řízení.
- 86 Toto přetrvávání takového mínění Komise o žalobcově provinění i po vydání rozsudku Cour de cassation (kasační soud) ze dne 15. června 2016 je ostatně potvrzeno v žalobní odpovědi.
- 87 Komise v žalobní odpovědi v tomto ohledu tvrdila, že „okolnosti, za kterých bylo vydáno usnesení o zastavení trestního stíhání (toto usnesení připouští možnost manipulování s finančními prostředky), a zastavení disciplinárního řízení z důvodu účelnosti neodstranily protikladnost zájmů účastníků řízení a odůvodňovaly, že [Komise] nezměnila rozhodnutí neposkytnout pomoc“.
- 88 V konečném důsledku se tedy jeví, že rozhodnutí Komise neuhradit náklady žalobce na obhajobu vynaložené v rámci vnitrostátního řízení vychází spíše než z technické nepoužitelnosti článku 24 služebního řádu, o které Komise ostatně tvrdí, že netvořila nepřekonatelnou překážku úhradě uvedených nákladů, ze skutečnosti, že přetrvávala „protikladnost zájmů“, tedy z přetrvávajícího mínění Komise, že žalobce porušil povinnosti plynoucí ze služebního řádu.
- 89 Avšak vzhledem k tomu, že žalobce již nebyl stíhán ve vnitrostátním trestním řízení – francouzský soud ho ostatně nikdy jmenovitě neoznačil za původce porušení finančních pravidel – a navíc v době přijetí napadeného rozhodnutí nebylo vůči němu vydáno žádné disciplinární rozhodnutí konstatující porušení povinností plynoucích ze služebního řádu, byl nejenže zproštěn obvinění v trestním řízení ve Francii, ale též se na něj nutně vztahovala presumpce nevin, pokud jde o dodržení jeho povinností plynoucích ze služebního řádu.
- 90 Je sice pravda, že žalobce výslovně neuplatňuje žalobní důvod vycházející z porušení presumpce nevin. Důvodem toho je, že jelikož je přesvědčen o své nevině, dovolává se proti napadenému rozhodnutí přímo této nevin. Takovýto postoj však zahrnuje *a maiori ad minus*, jak ostatně žalobce potvrdil na jednání, tvrzení porušení zásady presumpce nevin, zejména když žalobce tvrdil, že byl nevinný (viz bod 79 výše), a poté uvedl, že svým počínáním „Komise ponechala prostor pochybnostem ohledně způsobu, jímž žalobce plnil své služební povinnosti, a o jeho profesní bezúhonnosti“.
- 91 Je třeba připomenout, že zásada presumpce nevin, která je základním právem a je zakotvena v čl. 6 odst. 2 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv, přiznává jednotlivcům práva, jejichž dodržování zajišťuje unijní soud (rozsudky ze dne 4. října 2006,

Tillack v. Komise, T-193/04, EU:T:2006:292, bod 121; ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 209, a ze dne 12. července 2012, Komise v. Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, bod 90).

- 92 Tato zásada, která je součástí základních práv (rozsudky ze dne 8. července 1999, Montecatini v. Komise, C-235/92 P, EU:C:1999:362, bod 175, a ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, EU:T:2006:292, bod 121), která jsou sama, podle judikatury, obecnými zásadami unijního práva (rozsudek ze dne 27. září 2006, Dresdner Bank a další v. Komise, T-44/02 OP, T-54/05 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP a T-61/02 OP, EU:T:2006:271, bod 61), se uplatní v řízeních vedených administrativou, s ohledem na povahu předmětného porušení a povahu či míru závažnosti opatření s ním spojených (v oblasti hospodářské soutěže viz rozsudky ze dne 8. července 2004, JFE Engineering v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, EU:T:2004:221, bod 178; ze dne 27. září 2006, Dresdner Bank a další v. Komise, T-44/02 OP, T-54/05 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP a T-61/02 OP, EU:T:2006:271, bod 61, a ze dne 5. října 2011, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06, EU:T:2011:560, bod 129). Z toho vyplývá, že se právo na presumpci nevinu uplatní i v případě neexistence trestního stíhání na úředníka obviněného z nesplnění povinností vyplývajících ze služebního řádu, které je natolik závažné, aby odůvodnilo vyšetřování OLAF, v jehož světle může administrativa přijmout jakékoli opatření, i přísné, které se jeví jako nezbytné (rozsudky ze dne 28. března 2012, BD v. Komise, F-36/11, EU:F:2012:49, bod 51, a ze dne 29. dubna 2015, CJ v. ECDC, F-159/12 a F-161/12, EU:F:2015:38, bod 154).
- 93 V projednávané věci Komise tím, že zamítla žalobcovu žádost směřující k úhradě jeho nákladů na obhajobu vynaložených ve vnitrostátním trestním řízení v zásadě z důvodu, že přetrvávala protikladnost zájmů ve vztahu k dotyčnému, porušila právo žalobce na presumpci nevinu.
- 94 Pokud jde o argument Komise uplatněný na jednání, podle něhož v době přijetí napadeného rozhodnutí legitimně přetrvávala protikladnost zájmů z důvodu, že rozhodnutí o uzavření disciplinárního „spisu“ bylo přijato až o několik dní později, dne 10. dubna 2017, je třeba jej odmítnout z následujících důvodů.
- 95 Předně existence, podle vágních výrazů použitých Komisí, určitého disciplinárního „spisu“ vedeného vůči žalobci ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, není prokázána, a navíc byla patrně vyvrácena. Nic totiž nenasvědčuje tomu, že by otevření spisu CMS 04/002 v lednu roku 2004, v návaznosti na žádost, aby byl žalobce zbaven soudní imunity, představovalo zahájení disciplinárního řízení nebo administrativního šetření ve vztahu k žalobci. Navíc byl každopádně tento spis CMS 04/002 odstraněn ze seznamu CMS [„Case Management systém“ (systém správy případů)] v roce 2010 a poté zničen v roce 2012 po uplynutí lhůty pro uchovávání záznamů.
- 96 Dále je každopádně třeba uvést, že i kdyby k datu přijetí napadeného rozhodnutí probíhalo vůči žalobci řízení, Komise by nemohla, aniž by pochybila, zamítnout druhou žádost o pomoc na základě své domněnky o provinění, a následně ukončit toto domnělé řízení o několik dní později, neboť cílem tohoto řízení bylo právě tuto domněnku potvrdit nebo vyvrátit.
- 97 Konečně pokud Komise v rámci svého argumentu tvrdí, že presumpce nevinu vznikla žalobci až k datu ukončení tohoto domnělého řízení, je mimochodem třeba poznamenat, že úředníkovi svědčí presumpce nevinu ve všech stádiích předcházejících přijetí rozhodnutí, kterým je shledána jeho vina, a dále že ve stadiu žaloby u Tribunálu Komise ve skutečnosti nadále porušovala presumpci nevinu žalobce, když ve své žalobní odpovědi tvrdila, že „zastavení disciplinárního řízení z důvodu účelnosti neodstranilo protikladnost zájmů účastníků řízení“.
- 98 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy, z nichž vyplývá, že se napadené rozhodnutí zakládá na porušení presumpce nevinu, je třeba toto rozhodnutí zrušit, přičemž Komisi přísluší přijmout opatření vyplývající z tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

- 99 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 134 odst. 2 téhož řádu, je-li neúspěšných účastníků řízení více, rozhodne Tribunál o rozdělení nákladů řízení.
- 100 Vzhledem k tomu, že Komise neměla v podstatné části ve věci úspěch, je důvodné jí uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žádosti o náhradu škody se zamítají.**
- 2) **Rozhodnutí Evropské komise ze dne 28. března 2017, kterým se zamítá žádost Amadora Rodriguez Prieta o pomoc, se zrušuje.**
- 3) **Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé A. Rodriguez Prietovi.**

Collins

Barents

Passer

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 4. dubna 2019.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
A. M. Collins